

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3ECdo/32/2015
Identifikačné číslo spisu:	3107214996
Dátum vydania rozhodnutia:	08.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3107214996.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom v Bratislave, Košická č. 56, IČO: 35838825, proti povinným 1/ Q. V., bývajúcemu v Z., 2/ A. O., bývajúcemu v H., 3/ M. U., bývajúcemu v H., 4/ F. Z., bývajúcemu v H., o vymoženie 16 274,08 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 2 Er 1588/2008, o dovolaní Mgr. Ing. Ivana Šteinerja, PhD., súdneho exekútora so sídlom exekútorského úradu v Novom Meste nad Váhom, Lipová č. 7, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 2. júla 2014 sp. zn. 8 CoE 142/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 10. októbra 2011 č.k. 2 Er 1588/2008-33 vyhovel žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora Mgr. Ing. Ivana Šteinerja, PhD. a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č.10 a exekučnú vec mu postúpil na ďalšie konanie.

Súdny exekútor Mgr. Ing. Ivan Šteiner, PhD. podaním z 26. októbra 2011 navrhol vyššie uvedené uznesenie doplniť aj o výrok o trovách exekúcie. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 15. mája 2013 č.k. 2 Er 1588/2008-40 návrh na doplnenie uznesenia zamietol.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie Mgr. Ing. Ivana Šteinerja, PhD. proti uzneseniu prvostupňového súdu o zamietnutí jeho návrhu na doplnenie uznesenia uznesením z 2. júla 2014 sp. zn. 8 CoE 142/2014 napadnuté uznesenie potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že o doterajších trovách exekúcie pôvodného exekútora v danom štádiu konania nemožno rozhodnúť, pretože pri zmene súdneho exekútora nedochádza k zastaveniu exekúciu, a preto nie je potrebné o trovách exekúcie rozhodovať (§ 200 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekúcie). Z ustanovení Exekučného poriadku nevyplýva povinnosť súdu rozhodovať o trovách exekúcie pôvodného

exekútora pri zmene exekútora; ustanovenie § 44 ods. 9 Exekučného poriadku stanovuje iba spôsob výpočtu trov exekúcie pôvodného exekútora.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, v ktorom namietal, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Uvedenú vadu konania videl v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom v otázke povinnosti súdu rozhodnúť o trovách exekúcie pri zmene exekútora a bol toho názoru, že aj pri zmene exekútora súd má povinnosť rozhodnúť o výške trov exekúcie bez rozhodnutia o tom, kto ich má platiť. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval pre nedostatok dôvodov aj za nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa vôbec nezaoberal jeho námietkou, „že v prípade, ak sa nerozhodne o trovách exekúcie, tak sa poruší ústavné právo účastníkov konania na spravodlivý proces“. Z týchto dôvodov žiadal rozhodnutia oboch súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

Povinní sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený účastník (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 239 O.s.p.

Dovolanie súdneho exekútora smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemá znaky rozhodnutí, proti ktorým je dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. výslovne vylučuje prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania. Najvyšší súd považuje trovy exekúcie za trovy konania (viď napríklad uznesenia sp. zn. 3 Cdo 170/2009, 6 Cdo 80/2010, 6 Cdo 4/2011, 5 Cdo 170/2011, 3 Cdo 207/2012). Názor, že trovy exekúcie sú trovami konania, zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci.

Dovolací súd posúdil prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať, z jeho dovolania jednoznačne vyplýva, že existenciu tejto vady vyvodzuje z právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. ale dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (s procedúrou prejednávania veci), a nie s jeho právnym hodnotením veci v rozhodnutí súdu. Právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne ho však možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá; nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

K námietke dovolateľa týkajúcej sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (s tzv. iným vadám

konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (viď ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesne prípustné. Uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo odporučené uverejniť v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, v ktorom tento súd dospel k právnomu názoru, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Tento rozsudok bol v uvedenej zbierke publikovaný ako R 111/1998.

Napriek uvedenému judikátu v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu pretrvávala nejednotnosť rozhodovania pri riešení otázky, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie súdneho exekútora je v prejednávanej veci procesne neprípustné. Vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa ustanovení § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 243b O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.